

OLIMPIADA KOMBËTARE E HISTORISË
NË ARSIMIN E MESËM TË LARTË

Faza e dytë

Klasa 11

01 shkurt 2025

Udhëzime për nxënësin:

- Olimpiada fillon në orën 10:00 dhe mbaron në orën 13:00.
- Testi përmban 5 pyetje.
- Për secilën pyetje është lënë hapësira e nevojshme për të shkruar përgjigjen.

Për përdorim nga komisioni i vlerësimit

Pyetja	1	2	3	4	5
	10 pikë	10 pikë	9 pikë	15 pikë	6 pikë
Pikët e fituara					

Totali i pikëve të fituara

KOMISIONI I VLERËSIMIT

1.....

2.....

1. Pirro i Epirit dhe Aleksandri i Madh i Maqedonisë janë figura të shquara në historinë e lashtë, por me mundësi dhe destinacione të ndryshme. Pirro mund të shihet si një luftëtar dhe udhëheqës me ambicie të mëdha, por që dështoi të krijonte një perandori të qëndrueshme, ndërsa Aleksandri ishte një lider vizionar që realizoi një perandori të madhe dhe la pas një trashëgimi kulturore dhe politike që ndikon ende deri në ditët e sotme.

10 pikë

Plotësoni tabelën e mëposhtme duke krahasuar disa elemente midis këtyre dy figurave historike.

Kriteri krahasues	Pirro i Epirit	Aleksandri i Madh i Maqedonisë
Origjina dhe pushteti fillestar	Pirro i Epirit ishte mbret i Epirit, një shtet i vogël në jugperëndim të Ilirisë dhe veri të Greqisë. Ai mori pushtetin në një kohë kur mbretëria e Epirit kishte një ndikim të moderuar, por jo të madh në politikën greke.	Aleksandri i Madh erdhi nga një familje mbretërore më të fuqishme, ajo e Maqedonisë, një shtet që kishte një histori të lavdishme nën mbretërimin e Filipit II, babait të tij. Aleksandri trashëgoi një shtet të fuqishëm dhe një ushtri të disiplinuar, që do t'i mundësonte atij të realizonte një ekspansion të jashtëzakonshëm.
Luftërat dhe ushtria	Pirro është i njohur për luftërat e tij të shumta, sidomos kundër romakëve në luftërat e hershme të Romës. Ai fitoi disa beteja të mëdha, si në Heraklea dhe Asculum, por kishte humbje të mëdha në të tjera. Ai është i njohur për konceptin e "fitores Pirrike" - një fitore që është aq e shtrenjtë, sa nuk sjell asnjë përfitim afatgjatë. Ushtria e tij ishte e fuqishme dhe ishte mbështetur në forcën e kalorësisë dhe ushtarëve të saj të disiplinuar.	Aleksandri i Madh, nga ana tjetër, kishte një ushtri të fuqishme, të organizuar dhe të motivuar, me një fokus të jashtëzakonshëm në manovrat strategjike dhe përdorimin e kalorësisë dhe xhandarmërisë. Fitorja e tij në beteja, si Gaugamela, Issus dhe Daranë treguan aftësinë e tij të jashtëzakonshme taktike dhe lidërsipin që ia mundësoi të krijonte një perandori të madhe, që përfshinte pjesën më të madhe të Azisë dhe të Egjiptit.
Qëllimet dhe ambiciet	Pirro kishte ambicie të mëdha, por fokusimi i tij ishte kryesisht në ruajtjen dhe forcimin e pozicionit të Epirit, duke kërkuar të zgjerohej në Greqi dhe në Itali. Ai kërkonte të bëhej një forcë dominative në Ballkan dhe rajonin perëndimor të botës greke. Megjithatë, për shkak të strategjive të tij të mundimshme dhe përbaljes me fuqitë romake, ai nuk mundi të realizonte një perandori të qëndrueshme.	Aleksandri i Madh kishte një qëllim shumë më të gjerë dhe ambicioz. Ai kërkonte të ndërtonte një perandori që do të përfshinte të gjithë botën të njohur për grekët, duke nisur nga Greqia dhe Maqedonia deri në Indi. Ai dëshironte të përhapte kulturën greke dhe të krijonte një botë të bashkuar nën sundimin e tij; ai arriti të realizonte këtë në një periudhë shumë të shkurtër kohore.
Marrëdhëniet me botën e jashtme dhe kulturën	Pirro u angazhua për të mbrojtur dhe zgjeruar kulturën dhe influencën greke në Ballkan, por ai gjithashtu ishte i angazhuar në projekte të shumta diplomatike dhe ushtarake për të ndihmuar në forcimin e mbretërisë së tij. Ai kishte një marrëdhënie të ngushtë me	Aleksandri i Madh ka pasur një ndikim të jashtëzakonshëm në kulturën e botës së njohur greke dhe jo-greke. Ai jo vetëm që e përhapte kulturën greke në territore të shumta, por gjithashtu ishte një frymëzues i krijimit të një sinteze kulturore, ku kultura helene përhapte ndikimin e saj në Lindjen e

	aleatët e tij në Greqi dhe ishte i njohur për aftësinë e tij diplomatike.	Largët dhe Egjipt. Dëshira e tij për të bashkuar Lindjen me Perëndimin është një nga arritjet më të mëdha të tij.
Fundi dhe pasojat e karrierës	Pirro nuk arriti të krijonte një perandori të qëndrueshme. Ai vdiq tragjikisht gjatë një beteje në Argos, dhe pas vdekjes së tij, mbretëria e Epirit nuk mundi të ruante ndikimin dhe fuqinë që ai kishte krijuar. Pas vdekjes së tij, Epiri kaloi në një periudhë të pasigurisë dhe shkatërrimit.	Aleksandri i Madh arriti të ndërtonte një perandori të fuqishme dhe të madhe, por vdekja e tij e parakohshme në moshën 32-vjeçare e la perandorinë e tij pa një trashëgimtar të fuqishëm, çka çoi në shpërbërjen e shpejtë të perandorisë pas vdekjes së tij. Megjithatë, ndikimi i kulturës dhe administratës helene mbeti i dukshëm për shekuj me radhë/

2. Hipotezat mbi origjinën e flamurit shqiptar janë të ndryshme dhe lidhen me një përzierje të faktorëve historikë, kulturorë dhe simbolikë. Flamuri shqiptar, me shqiponjën dykrenore të zezë mbi një fushë të kuqe, ka një ngarkesë të theksuar historike dhe është i lidhur ngushtë me identitetin kombëtar shqiptar. Bëni shpjegimin dhe argumentoni disa nga hipotezat kryesore mbi origjinën e flamurit shqiptar:

a) Hipoteza e lidhjes me simbolikën ilire

2 pikë

Shpjegimi i hipotezës:

Hipoteza ilire sugjeron se flamuri shqiptar ka rrënjë të thella në simbolikën ilire, një popull autokton i Ballkanit që ka banuar në trojet shqiptare dhe më gjerë. Ilirët ishin të njohur për përdorimin e shqiponjës dhe të simboleve të ngjashme për të treguar fuqinë dhe mbrojtjen.

Argumenti:

Disa studiues sugjerojnë se shqiponja mund të ketë qenë një simbol i përdorur nga fiset ilire dhe mund të jetë ruajtur si simbol nëpër shekuj nga pasardhësit e ilirëve, shqiptarët. Kjo hipotezë është mbështetur nga disa dëshmi arkeologjike dhe mitologjike që sugjerojnë përdorimin e shqiponjës si simbol nga ilirët.

b) Hipoteza e lidhjes me Perandorinë Romake

2 pikë

Shpjegimi i hipotezës:

Hipoteza e lidhjes me Romën propozon që flamuri shqiptar mund të ketë rrënjë në simbolet romake, përfshirë përdorimin e shqiponjës si simbol i Perandorisë Romake dhe më vonë të Perandorisë Bizantine.

Argumenti:

Romakët përdorën shqiponjën si simbol të perandorisë dhe ushtrisë së tyre. Përdorimi i shqiponjës si simbol i fuqisë mund të ketë kaluar tek popujt që jetonin në ish-territoret romake, përfshirë ilirët.

c) Hipoteza e lidhjes me simbolikën e shqiponjës dykrenore në Perandorinë Bizantine

2 pikë

Shpjegimi i hipotezës:

Hipoteza e ndikimit bizantin sugjeron se shqiponja dykrenore si simbol e ka origjinën nga Perandoria Bizantine dhe është përdorur nga shumë dinasti dhe perandori që sunduan mbi territoret shqiptare, përfshirë Bizantin. Shqiponja dykrenore ka qenë një simbol i fuqisë dhe i autoritetit dhe shumë sundimtarë të Ballkanit, përfshirë ata shqiptarë, e kanë përdorur këtë simbol për të treguar lidhjet e tyre me Bizantin dhe për të simbolizuar forcën dhe mbrojtjen.

Argumenti:

Kjo hipotezë mbështetet në faktin se shumë sundimtarë shqiptarë, si ata të Principatës së Arbrit dhe Mbretërinë e Dibrës, përdorën shqiponjën si simbol gjatë mesjetës.

d) Hipoteza e ndikimit të dinastive mesjetare shqiptare 2 pikë

Shpjegimi i hipotezës:

Hipoteza e lidhjes me dinastitë shqiptare sugjeron se flamuri shqiptar është një vazhdim i përdorimit të shqiponjës nga dinastitë dhe principatat shqiptare të mesjetës. Në periudhën mesjetare dinasti të ndryshme shqiptare përdorën shqiponjën dykrenare për të simbolizuar fuqinë dhe pavarësinë e tyre.

Argumenti:

Për shembull, Principata e Arbrit dhe Principata e Dibrës kanë përdorur shqiponjat dykrenare si elemente të armatosura dhe për të treguar sovranitetin dhe autoritetin e tyre. Kjo mund të ketë shërbyer si një paraardhës i flamurit shqiptar të pavarur.

e) Hipoteza e lidhjes me flamurin e Skënderbeut 2 pikë

Shpjegimi i hipotezës:

Flamuri i Skënderbeut, heroi kombëtar shqiptar, është një tjetër hipotezë e rëndësishme. Ky flamur kishte një shqiponjë të zezë në një fushë të kuqe dhe është përdorur nga Gjergj Kastrioti (Skënderbeu) gjatë luftërave të tij kundër Perandorisë Osmane.

Argumenti:

Flamuri i Skënderbeut është parë si një paraardhës i flamurit shqiptar modern, pasi përmbante elementët e njëjtë – ngjyrat e kuqe dhe shqiponjën dykrenare. Përdorimi i këtij flamuri nga Skënderbeu mund të ketë pasur një ndikim të madh në identifikimin e shqiptarëve si një komb të bashkuar.

3. Vazhdimësia etnokulturore iliro-arbërore-shqiptare, edhe pse me dokumente të pakta të historisë së shkruar, mbështetet nga zbulimet dhe studimet arkeologjike, nga analizat shkencore gjuhësore, nga të dhënat etnografike dhe shumë shkenca të tjera që i vijnë në ndihmë historisë së shkruar.

Jepni tre argumente që provojnë këtë vazhdimësi nga secila shkencë e poshtë shënuar.

a) Argumentet arkeologjike: 3 pikë

- Kultura e Komanit është ura lidhëse mes antikitetit dhe mesjetës, mes ilirëve dhe arbërve, e cila daton në shekujt VI-VIII. Objektet dhe stilitëme elemente të kulturës ilire që përbëjnë shumicën edhe pse ka edhe elementë të rinj, janë argument për vazhdimësinë e të njëjtës popullsi pa ndërprerje.
- Përdorimi akoma i tumave, jo vetëm në Koman, por në një territor edhe më të gjerë, që kishin ngjashmëri me Kulturën e Komanit, tregojnë se ky territor popullohet nga e njëta bashkësi etnike.
- Një sërë vendbanimesh urbane që vazhduan të mbijetojnë, krahas qendrave të reja që do të lindin, ruajtën emrat e hershëm, si :Ulqini, Shkodra, Durrësi, Ballshi, Lezha, Amantia etj.
- Ruajtja e kështjellave antike edhe gjatë mesjetës e deri sot dhe ndërtimi i mureve të reja mbi muret antike me blloqe të mëdha gurësh, tregon vazhdimësinë e së njëjtës popullsi.
- Bazilikat paleokristiane të cilat u bënë shpesh bërthama e qyteteve të reja, tregojnë për vazhdimësinë e jetës të një populli që e kishte përqafuar krishtërimin që në kohët apostolike.
- Zbulimi i gureve të varreve ku ishin skalitur njerëz me veshjen e tyre të përditshme, fustanellën, janë një argument tjetër për vazhdimësinë.

b) Argumentet gjuhësore: 3 pikë

- Gjuha e folur e arbërve të mesjetës është vazhduese e drejtpërdrejtë e një dialekti të ilirishtes dhe njëhej nga të huajt me emrin "Lingua albaneska", pra nuk kishte ngjashmëri me asnjë gjuhë tjetër të kohës, as me greqishten dhe as me latinishten.
- Emrat arbër dhe Arbëri kanë rrjedhë nga emrat albanë dhe Albani, të cilat, kanë pësuar transformime, që shpjegohen sipas ligjeve të fonetikës së gjuhës shqipe.
- Nga ilirishtja kanë mbërritur rreth 1000 fjalë: toponime, antroponime, të cilat ose vazhdojnë të përdoren deri sot në të njëjtën trajtë ose mund të shpjegohen dhe të marrin kuptim vetëm nga shqipja.
- Gjuha ilire ka qenë degë e veçantë e gjuhëve të vjetra indoevropiane ashtu si shqipja është degë e veçantë e gjuhëve të sotme indoevropiane.

- Në fjalët e trahëguara nga ilirishtja, ka një terminologji të pasur detare që tregon për daljen e gjerë në det të ilirëve, ashtu siç sot e kemi, në të njëtin truall gjeografik.
- Në gjuhën shqipe ka një numër huazimesh nga greqishtja e vjetër e dialektit verior, që vërteton fqinjësinë me grekët të paraardhësve tanë.

c) Argumentet etnografike:

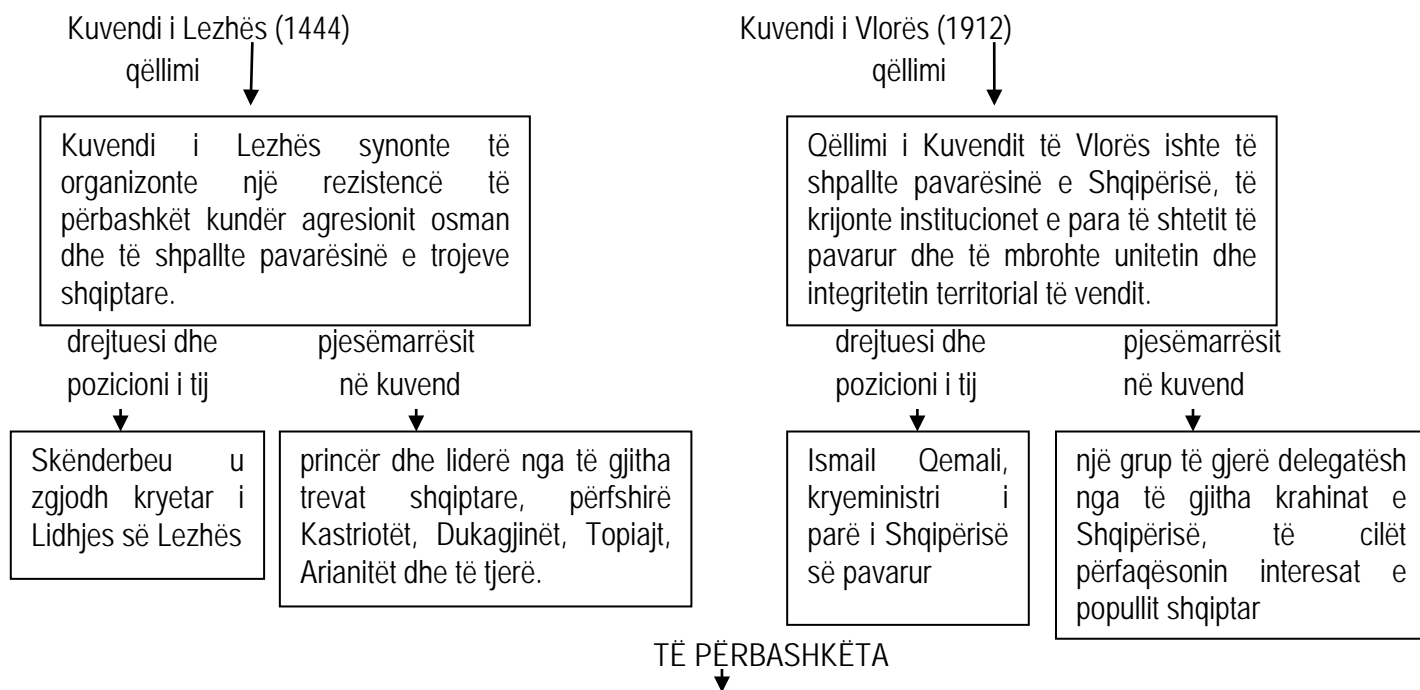
3 pikë

- Nga antikiteti iu përcollën kulturës sonë të hershme mesjetare veshje dhe elemente të veshjeve me traditë mijëvjeçare, si: xhubleta, fustanella, brezi, opingat, të cilat i ruajmë sot si veshje popullore të krahinave të ndryshme.
- Mitet, legjendat, këngët e Eposit të Kreshnikëve që përkojnë me mbijetesën ndaj dyndjeve sllave, janë një tjetër argument për vazhdimësinë iliro-arbërore-shqiptare, ku, krahas tipareve ballkanike, gjejmë veçori kombëtare.
- Objektet e gjetura në Kulturën e Komanit, të krijuara sipas stilit ilir dhe me simbolikat e kulteve që adhuronin ilirët, si: rathët koncentrikë (kulti i Diellit), vijat e lakuara apo zigzake (kulti i gjarprit), rombi (kulti i tokës nënë), janë argumente për vazhdimësinë e jetës të së njëjtës bashkësi.
- Isopolifonia, si pjesë e kulturës muzikore të ilirëve, gjithashtu, është trashëguar deri sot tek ne si një pasuri jo vetëm e jona por edhe e trashëgimisë botërore që ruhet nga UNESCO.

4. Kuvendi i Lezhës (1444) dhe Kuvendi i Vlorës (1912) janë dy ngjarje historike të rëndësishme për historinë e Shqipërisë, që shënojnë momente kyçe të përpjekjeve për pavarësi dhe unitet kombëtar edhe pse ato ndodhën në periudha shumë të ndryshme dhe në kontekste të ndryshme historike.

Plotësoni skemën e mëposhtme.

15 pikë

Koha dhe konteksti historik

Kuvendi i Lezhës ishte në një periudhë kur Shqipëria ishte ende nën pushtimin osman dhe kërkonte mbrojtjen nga kërcënimi i pushtimit turk

Kuvendi i Vlorës ishte një moment pas shumë shekujsh sundimi osman, kur shqiptarët shpallën pavarësinë e shtetit të tyre

Forma e aleancës

Kuvendi i Lezhës ishte një aleancë ndërmjet princërve dhe liderëve lokalë shqiptarë që krijuan një front të përbashkët kundër osmanëve

Kuvendi i Vlorës shpalli një shtet të pavarur dhe u mbështet në përpjekjet diplomatike dhe ndihmën ndërkombëtare për të siguruar njohjen e pavarësisë

Rëndësia dhe Pasojat

Kuvendi i Lezhës ishte një hap i rëndësishëm për mbrojtjen e territorit shqiptar dhe rezistencën ndaj një pushtimi të jashtëm

Kuvendi i Vlorës shënoi fundin e sundimit osman dhe fillimin e një periudhe të re të pavarësisë për Shqipërinë

5. Situata 1.

Në fillim të shek. XX, shqiptarët u gjendën përballë një periudhe shumë të rëndësishme dhe sfiduese, ku ngjarjet dhe zhvillimet ndërkombëtare, si dhe përpjekjet kombëtare, ndikuan në formimin e identitetit kombëtar shqiptar. Pavarësisht nga ndikimet dhe presionet e jashtme, kjo ishte një periudhë e rëndësishme për konsolidimin e kombit shqiptar dhe krijimin e shtetit të tij të pavarur.

a) Rendit dy ngjarje kryesore që shënuan fillimin e shek. XX për shqiptarët dhe si ndikuan ato në formimin e identitetit kombëtar. **2 pikë**

- *Kongresi i Manastirit (1908)*: Kongresi i Manastirit (1908) ishte një ngjarje e rëndësishme që u zhvillua nga intelektualët dhe veprimtarët shqiptarë. Ky kongres ka qenë një hap i madh drejt unifikimit të shqiptarëve për çështje kombëtare, duke përfshirë miratimin e alfabetit të gjuhës shqipe, që kishte një ndikim të rëndësishëm në formimin e një identiteti kombëtar të përbashkët. Ky kongres tregoi se shqiptarët, pavarësisht nga dallimet fetare dhe rajonale, mund të bashkoheshin për një kauzë të përbashkët kombëtare.
- *Luftërat ballkanike (1912-1913)*: Luftërat Ballkanike, që përfshinë luftën mes vendeve të Ballkanit dhe Perandorisë Osmane, kishin pasoja të rëndësishme për shqiptarët. Pas fitores së vendeve të Ballkanit, Shqipëria e gjeti veten të ndarë dhe të kërcënuar nga fuqitë fqinje. Pas këtyre luftërave, Shqipëria shpalli pavarësinë më 28 Nëntor 1912, por territoret e shumta shqiptare, si Kosova, Çameria, dhe shumë pjesë të tjera në Mal të Zi dhe Maqedoni, u ndanë dhe u pushtuan nga shtetet fqinje. Kjo periudhë theksoi nevojën për një shtet të pavarur dhe për një identitet kombëtar shqiptar të konsoliduar, duke i dhënë një nxitje të fuqishme lëvizjes kombëtare shqiptare.
- *Shpallja e Pavarësisë së Shqipërisë (28 Nëntor 1912)*: Shpallja e Pavarësisë së Shqipërisë ishte një ngjarje historike që shënoi fillimin e krijimit të shtetit të pavarur shqiptar. Ky ishte një moment i rëndësishëm për formimin e identitetit kombëtar, pasi për herë të parë shqiptarët kishin mundësinë të kishin një shtet të pavarur dhe të drejtat e tyre të mbrojtura. Megjithatë, pas shpalljes së pavarësisë, Shqipëria kaloi në periudha të vështira të krizave dhe konflikteve ndërkombëtare, ku shumë pjesë të territoreve shqiptare u humbën, por ky akt mbeti simboli i identitetit kombëtar shqiptar.
- *Lëvizja Kombëtare Shqiptare*: Gjatë fillimit të shekullit të XX, shqiptarët u angazhuan aktivisht në lëvizje kombëtare për të siguruar të drejtat dhe pavarësinë e tyre. Lëvizjet e ndryshme, si ato në Shqipëri, Kosovë, Maqedoni dhe Çameri, kishin për qëllim çlirimin e territoreve shqiptare nga sundimi osman dhe ruajtjen e

identitetit kombëtar shqiptar. Këto lëvizje kontribuan në formimin e një identiteti të unifikuar shqiptar, i cili u bazua në gjuhën, kulturën dhe historinë e përbashkët.

- *Ndikimi i lëvizjes për arsim dhe kulturë:* Lëvizjet për arsimin dhe kulturën gjatë fillimit të shek. XX, si dhe hapja e shkollave shqipe dhe përkthimi i literaturës në gjuhën shqipe, ishin shumë të rëndësishme për zhvillimin e një identiteti kombëtar. Këto përpjekje, të mbështetura nga intelektualë dhe nacionalistë shqiptarë, ndihmuan në formimin e një shoqërie të vetëdijshme për identitetin dhe rëndësinë e të qenurit shqiptar.

- b) Si ndikoi Pavarësia e Shqipërisë (1912) në forcimin e identitetit kombëtar shqiptar për shqiptarët që jetonin në diasporë? **2 pikë**

Shpallja e Pavarësisë ka pasur një rëndësi të madhe për shqiptarët që jetonin në diasporë. Për ata që ishin të shpërndarë nëpër Turqi, Greqi, Itali, Egjipt dhe shtete të tjera, Pavarësia u dha një ndjenjë të fortë të përkatësisë dhe lidhje me një komb të bashkuar. Ky akt i rëndësishëm i ndihmoi shqiptarët në diasporë të shohin veten si një pjesë të një kombi të lirë dhe të pavarur, duke forcuar ndjenjën e unitetit kombëtar.

Pas shpalljes së Pavarësisë, shumë shqiptarë që jetonin jashtë Shqipërisë u angazhuan për të mbështetur përpjekjet për ruajtjen e të drejtave kombëtare, si dhe për të kontribuar në forcimin e shtetit të ri shqiptar. Ata dërguan ndihma financiare dhe materiale në ndihmë të atdheut, si dhe krijuan lëvizje dhe shoqata që mbështesin pavarësinë dhe zhvillimin e Shqipërisë.

Pas shpalljes së Pavarësisë, shqiptarët në diasporë luajtën një rol të rëndësishëm në ruajtjen e gjuhës shqipe, traditave dhe kulturës shqiptare. Ata themeluan shkolla, klube kulturore dhe organizuan aktivitete që promovonin kulturën shqiptare, duke forcuar lidhjen e tyre me identitetin kombëtar. Kjo kontribuoi në mbajtjen gjallë të traditave dhe vlerave shqiptare në diasporë dhe rriti një ndjenjë të përbashkët të identitetit kombëtar.

Shpallja e Pavarësisë i dha shqiptarëve në diasporë mundësinë të krijojnë lidhje më të drejtpërdrejta me shtetin shqiptar, i cili tani ishte një aktor i pavarur në arenën ndërkombëtare. Ata patën mundësinë të udhëtonin, të investonin dhe të zhvillonin marrëdhënie kulturore, ekonomike dhe politike me Shqipërinë, duke forcuar kështu lidhjet mes diasporës dhe atdheut.

Shqiptarët që jetonin në diasporë kontribuan dhe mbështetën përpjekjet për të krijuar një shtet të qëndrueshëm dhe të fortë në Shqipëri. Ata e shihnin Pavarësinë si një mundësi për të pasur një shtet të pavarur dhe të njohur ndërkombëtarisht, dhe kjo forcoi ndjenjën e krenarisë kombëtare dhe dëshirën për të kontribuar në zhvillimin e Shqipërisë.

Situata 2

Konferenca e Londrës e vitit 1913 u zhvillua pas luftërave ballkanike, kur Fuqitë e Mëdha evropiane u mbledhën në një konferencë për të përcaktuar ndarjen e territoreve të Ballkanit pas humbjes së Perandorisë Osmane dhe krijimit të shteteve të reja. Konferenca kishte një ndikim të thellë për Shqipërinë dhe shqiptarët, veçanërisht për shkak të vendimeve që ndikuan drejtpërdrejtë në formimin e kufijve të shtetit shqiptar dhe identitetit kombëtar.

Si ndihmoi Konferenca e Londrës në rritjen e vetëdijes kombëtare të shqiptarëve përballë sfidave ndërkombëtare? **2 pikë**

Konferenca e Londrës e vitit 1913 pati një ndikim të madh në rritjen e vetëdijes kombëtare të shqiptarëve përballë sfidave ndërkombëtare. Ajo i ekspozoi shqiptarët ndaj realiteteve të rëndësishme politike dhe territoriale, duke i shtyrë ata të reflektojnë dhe të angazhohen më fuqishëm për të drejtat e tyre kombëtare. Vendimet e Konferencës së Londrës, që ndanë territore shqiptare dhe ua dhanë ato shteteve fqinje, e bënë popullsinë shqiptare të vetëdijshme për padrejtësinë që iu bë. Ky vendim i fuqive ndërkombëtare nxiti ndjenjën e forcimit të unitetit kombëtar për të kërkuar të drejtat e shqiptarëve në këto territore. Shqiptarët, të shpërndarë në shtete të ndryshme, filluan të angazhoheshin për mbrojtjen e identitetit të tyre dhe për bashkimin e territorit të copëtuar.

Konferenca e Londrës i bëri shqiptarët të kuptojnë se për të ruajtur pavarësinë e Shqipërisë dhe të drejtat e tyre kombëtare, duhej një angazhim më i madh, jo vetëm brenda kufijve të shtetit shqiptar, por edhe në territoret jashtë tij. Kjo bëri të nevojshme që shqiptarët të mbanin lidhje të ngushta me ata që jetonin jashtë Shqipërisë dhe të angazhoheshin për lëvizje dhe organizata që kërkonin bashkimin e Shqipërisë dhe njohjen e të drejtave të shqiptarëve në shtetet fqinje.

Shqiptarët që jetonin në diasporë dhe ata që ishin pjesë e klasës intelektuale dhe politike në Shqipëri, filluan të kërkojnë mbështetje ndërkombëtare për të drejtat e shqiptarëve në Ballkan. Ata shfrytëzuan mundësitë që ofronte diplomacia për të promovuar dhe mbrojtur interesat e shqiptarëve në nivele ndërkombëtare. Kjo i bëri ata të kuptonin rëndësinë e solidaritetit ndërkombëtar dhe ndikimin që mund të kishin vendimet e Fuqive të Mëdha në mbrojtjen e interesave kombëtare.